

Lovforslag nr. L 115. Fremsat den 11. december 1996 af erhvervsministeren (Mimi Jakobsen)

Forslag

til

Lov om en rejsegarantifond

Kapitel 1

Lovens anvendelsesområde og definitioner

Fonden

§ 1. Rejsegarantifonden er en privat selv-
ejende institution, der skal yde kunder bistand.
Fonden yder bistand i henhold til §§ 5 og 6,
når en kunde har indgået aftale om et rejsear-
rangement med en registreringspligtig arran-
gør eller formidler for en udenlandsk arrangør,
jf. dog § 21.

Rejsearrangement og flycharterrejse

§ 2. Ved et rejsearrangement forstås:

- 1) En pakkerejse, som består af en kombina-
tion af mindst to af følgende elementer, så-
fremt de af arrangøren udbydes samlet eller
har været udbudt på forhånd og sælges
samlet, og såfremt den samlede ydelse har
en varighed på over 24 timer eller omfatter
overnatning:
  - a) Transport.
  - b) Indkvartering.
  - c) Anden turistmæssig ydelse, der ikke er
direkte knyttet til transport eller ind-
kvartering, men som udgør en væsentlig
del af pakkerejsen.
- 2) En ydelse, der omfatter transport og ind-
kvartering, som er aftalt med samme arran-
gør eller formidler, men som ikke er omfat-
tet af nr. 1.
- 3) Transport og anden turistmæssig ydelse,
som ikke har en varighed over 24 timer,
men har en samlet pris på over 1.000 kr.

Stk. 2. Særskilt fakturering af de i stk. 1
nævnte elementer medfører ikke, at kombina-
tionen af disse falder uden for loven.

Stk. 3. Ved en flycharterrejse forstås:

Et rejsearrangement, hvor transporten fore-
går med fly og som udbydes efter et forud fast-
lagt program med mindst 30 rejser pr. afgang.

Arrangør og formidler

§ 3. Som arrangør anses enhver, der i eget
navn til kunder udbyder eller sælger rejsear-
rangementer direkte eller gennem en formid-
ler, medmindre denne virksomhed alene ud-
øves lejlighedsvis.

Stk. 2. Som formidler anses enhver, der ud-
byder eller sælger et rejsearrangement i arran-
gørens navn.

Kunde

§ 4. Som kunde anses enhver, der køber eller
i hvis navn, der købes et rejsearrangement.
Overdrager kunden rejsearrangementet, anses
tillige den, der får overdraget rejsearrange-
mentet, som kunde. Den, der køber et rejsear-
rangement med henblik på erhvervsmæssigt
videresalg, anses dog ikke som kunde.

Kapitel 2

Fondens bistand til kunder og fondens regreskrav

Dækningsområde

§ 5. Når en kunde har indgået en aftale om
et rejsearrangement, kan kunden få beløb, der
er erlagt som betaling for et arrangement,
godtgjort af fonden, hvis arrangørens økono-
miske forhold har medført, at et rejsearrange-
ment ikke kan påbegyndes. Hvis rejsearrange-
mentet af samme grund afbrydes, kan kunden

kræve godtgørelse fra fonden for den del af vederlaget, som svarer til de ydelser, der ikke er opfyldt over for kunden.

Stk. 2. Medfører en arrangørs økonomiske forhold, at der ikke er sikret kunden passende hjemtransport, skal fonden inden rimelig tid sørge herfor.

Stk. 3. Medfører en arrangørs økonomiske forhold, at der ikke er sikret kunden passende overnatningsmuligheder samt andre væsentlige fornødenheder, skal fonden sørge herfor, eller yde en rimelig godtgørelse.

Stk. 4. Fonden kan endvidere yde kunden en rimelig godtgørelse for tab, der skyldes en arrangørs økonomiske forhold.

Stk. 5. Fonden kan yde en godtgørelse til en formidler, der som følge af en arrangørs økonomiske forhold har opfyldt kundens krav, jf. § 28, stk. 1, i lov om pakkerejser.

Stk. 6. Fonden kan medvirke til, at rejsearrangementer gennemføres, såfremt fonden skønner, at den derved vil opnå en væsentlig økonomisk besparelse.

Frist for fremsættelse af krav

§ 6. Anmodning fra kunden om godtgørelse i henhold til § 5 skal fremsættes over for fonden inden rimelig tid, dog senest 1 år efter, at rejsen er afsluttet, eller at det er åbenbart, at rejsen ikke vil blive gennemført.

Regreskrav mv.

§ 7. Fonden indtræder i kundens krav i det omfang, den har fyldestgjort disse. Fonden har ret til at få de udgifter, som den har afholdt i forbindelse med hjemtransport og anden bistand, jf. § 5, stk. 2-5 godtgjort.

Stk. 2. Fonden indtræder dog kun i kundens krav imod en formidler, såfremt denne har pådraget sig ansvar over for kunden på andet grundlag end § 28, stk. 1, i lov om pakkerejser.

Stk. 3. Fonden kan i det omfang, den har ydet kunder godtgørelse, hjemtransport eller anden bistand, søge sig fyldestgjort i det garantibeløb, der er stillet af formidleren for en udenlandsk arrangør, jf. § 8, stk. 3. Er garanti ikke stillet af formidleren, hæfter denne for et beløb svarende til det beløb, der burde være stillet i garanti.

Stk. 4. Enhver, der formidler rejsearrangementer for en registreringspligtig arrangør, der i strid med bestemmelsen i § 8, stk. 3, ikke har

stillet garanti, er ansvarlig for det beløb, der burde være stillet i garanti.

Stk. 5. Den, der til en arrangør har solgt et rejsearrangement med henblik på videresalg, hæfter over for fonden for gennemførelsen af rejsearrangementet, såfremt den pågældende indså eller burde have indset, at der kunne være risiko for, at arrangøren ikke ville kunne gennemføre arrangementet.

Kapitel 3

Arrangørers og formidlers anmeldelse og registrering i fonden, garantistillelse og betaling af bidrag

Anmeldelse, registrering og garantistillelse

§ 8. Arrangører og formidlere for udenlandske arrangører skal foretage anmeldelse til rejsegarantifonden, som registrerer og underretter de pågældende om optagelsen i registeret.

Stk. 2. Arrangører og formidlere for udenlandske arrangører må kun udbyde og sælge rejsearrangementer, såfremt de er registrerede i rejsegarantifonden.

Stk. 3. Det er en betingelse for registrering, at arrangøren eller formidleren for den udenlandske arrangør over for fonden stiller en garanti, der er afhængig af dennes omsætning, i overensstemmelse med bestemmelserne i stk. 4-6. Garantien skal stilles i et pengeinstitut, et forsikringsselskab eller ved kontant deponering. Garantibeløbet skal af fonden kunne kræves indbetalt til dækning af krav, som fonden får mod arrangøren eller formidleren for en udenlandsk arrangør.

Stk. 4. Ved omsætning i stk. 3, 1. pkt., forstås den de seneste 4 kvartaler til kunderne fakturerede omsætning ved salg af de i loven omfattede rejsearrangementer.

Stk. 5. Garantien størrelse skal stilles i overensstemmelse med følgende, jf. dog stk. 6 og § 23, stk. 2:

- 1) Ved en omsætning på ikke over 15 mio. kr. er garantien 300.000 kr.
- 2) Ved en omsætning på mere end 15 mio. kr. men ikke over 50 mio. kr. er garantien 1,0 mio. kr.
- 3) Ved en omsætning på mere end 50 mio. kr. men ikke over 100 mio. kr. er garantien 1,5 mio. kr.
- 4) Ved en omsætning på mere end 100 mio. kr. men ikke mere end 250 mio. kr. er garantien 2,0 mio. kr.

- 5) Ved en omsætning på mere end 250 mio. kr. er garantien 2,5 mio. kr.

Stk. 6. Udgør flycharterrejseomsætningen 50 procent eller derover, skal garantiens størrelse stilles i overensstemmelse med følgende, jf. dog § 23, stk. 2:

- 1) Ved en omsætning på ikke over 15 mio. kr. er garantien 300.000 kr.
- 2) Ved en omsætning på mere end 15 mio. kr., men ikke over 50 mio. kr., er garantien 2 mio. kr.
- 3) Ved en omsætning på mere end 50 mio. kr., men ikke over 100 mio. kr., er garantien 5 mio. kr.
- 4) Ved en omsætning på mere end 100 mio. kr., men ikke mere end 250 mio. kr., er garantien 10 mio. kr.
- 5) Ved en omsætning på mere end 250 mio. kr. er garantien 15 mio. kr.
- 6) Ved en omsætning på mere end 500 mio. kr. er garantien 30 mio. kr.

Stk. 7. Almennyttige foreninger mv., der som et led i deres virksomhed udbyder rejsearrangementer, skal ikke stille garanti. Dette gælder dog kun, såfremt rejsevirkomheden udgør en mindre del af foreningens almenlyttige aktiviteter.

Stk. 8. Formidleren for en udenlandsk arrangør skal ikke stille garanti eller betale bidrag, såfremt garantien for de af formidleren solgte rejsearrangementer opfylder betingelserne i en af et andet EU/EØS-land godkendt ordning.

Stk. 9. En arrangør eller formidler for en udenlandsk arrangør, der er dømt eller har vedtaget en bøde for overtrædelse af stk. 2, kan ikke registreres i fonden, før fondens krav i medfør af § 7 og § 9, stk. 2, er betalt.

Bidrag til rejsegarantifonden

§ 9. Arrangører og formidlere for udenlandske arrangører skal til fonden betale et bidrag på 5 kr. pr. deltager i et rejsearrangement, der er omfattet af fondens dækning.

Stk. 2. Har en arrangør eller formidler for en udenlandsk arrangør uden at være registreret i henhold til § 8 solgt rejsearrangementer, kan fonden afkræve arrangøren eller formidleren de bidrag med påløbne renter mv., som skulle have været betalt efter stk. 1.

Kapitel 4

Fondens bestyrelse, vedtægter og beføjelser

Sammensætning

§ 10. Fondens bestyrelse består af en formand og 4 medlemmer, der udnævnes af erhvervsministeren. Af de 4 medlemmer repræsenterer 2 de i fonden registrerede og 2 kunderne. Bestyrelsen og en stedfortræder for formanden udnævnes for 3 år.

Regnskab

§ 11. Bestyrelsen afgiver inden 6 måneder efter et kalenderårs udløb et af Rigsrevisionen revideret regnskab for det forløbne år med beretning om fondens virksomhed til erhvervsministeren.

Vedtægter og forretningsorden mv.

§ 12. Fondens vedtægter og bestyrelsens forretningsorden fastsættes af bestyrelsen og skal være godkendt af erhvervsministeren. Vedtægterne skal indeholde bestemmelser om anbringelse af fondens midler.

Stk. 2. Omkostningerne ved fondens administration afholdes af fonden.

Oplysninger

§ 13. Fonden kan af enhver forlange alle oplysninger, som skønnes nødvendige for at sikre, at loven overholdes, herunder til afgørelse af, om et forhold falder ind under lovens bestemmelser, eller for at undgå, at fonden lider tab. Fonden kan kræve dokumentation for oplysninger, som afgives i henhold til 1. pkt.

Nedsat garantistillelse og bidrag

§ 14. Fonden kan fastsætte bestemmelser om, at garantien eller bidraget nedsættes eller bortfalder for en arrangør eller formidler for en udenlandsk arrangør,

- 1) når omsætningen er under mindstegarantistillelsen, jf. § 8, stk. 5, nr. 1, og stk. 6, nr. 1,
- 2) for rejsearrangementer, hvori der ikke indgår transport, jf. § 2, stk. 1, litra a, eller
- 3) for andre særlige typer af rejsearrangementer.

Stk. 2. Fonden kan bestemme, at garanti og bidrag i særlige tilfælde nedsættes eller bortfalder.

Kapitel 5

*Slettelse af registrering og krav om forhøjet garantistillelse***Fyldestgørelse i garantien**

§ 15. Har fonden søgt sig fyldestgjort i den af en arrangør eller formidler for en udenlandsk arrangør stillede garanti, slettes arrangøren eller formidlerens registrering i fonden, medmindre den stillede garanti er tilstrækkelig til at dække fondens fordringer, og garantien inden en af fonden fastsat frist bringes op på den i § 8, stk. 5 og 6, nævnte størrelse, jf. dog § 19.

Opsigelse og ophør

§ 16. Opsiges en stillet garanti, eller ophører en registreret arrangør eller formidler for en udenlandsk arrangør med at drive virksomhed slettes registreringen, og den stillede garanti frigives, når det må anses for udelukket, at krav fra kunder vil fremkomme.

Manglende garantistillelse eller betaling af bidrag mv.

§ 17. Undlader en registreret arrangør eller formidler for en udenlandsk arrangør at betale bidrag til fonden, bringe garantistillelse i overensstemmelse med § 8, stk. 5 og 6, eller modtager fonden ikke på forlangende de i §§ 13 og 22, stk. 3, nævnte oplysninger, kan fondens bestyrelse beslutte, at registreringen i fonden slettes, hvis forpligtelserne ikke er opfyldt inden en fastsat frist.

Stk. 2. Slettes en arrangør eller formidler for en udenlandsk arrangør i medfør af stk. 1, kan den stillede garanti først frigives, når det må anses for udelukket, at krav fra kunder vil fremkomme, og kun i det omfang garantien ikke måtte være anvendt af fonden til dækning af krav på arrangøren eller formidleren for den udenlandske arrangør for ikke indbetalte bidrag med påløbne renter.

Genoptagelse

§ 18. En arrangør eller formidler for en udenlandsk arrangør, hvis registrering er slettet i medfør af §§ 15 eller 17, stk. 1, kan først optages på ny i registret, når arrangøren eller formidleren for den udenlandske arrangør har betalt skyldige beløb til fonden og har givet de af fonden forlangte oplysninger.

Forhøjet garantistillelse

§ 19. Fonden kan kræve forhøjet garantistillelse af en arrangør eller en formidler for en udenlandsk arrangør, når en ejer af virksomheden eller den person, der reelt driver virksomheden, og som er knyttet til ejeren på samme måde som fastsat i aktieselskabslovens § 115, stk. 1, 2. pkt., eller et medlem af virksomhedens bestyrelse eller direktion inden for de seneste 5 år har været ejer af eller medlem af bestyrelsen eller direktionen i en anden virksomhed, som inden for dette tidsrum ikke rettidigt har betalt skyldige beløb til fonden i henhold til § 7, § 9, stk. 2, og §§ 15 og 17. Er den registreringspligtige et selskab mv., anses som ejer også en person, der besidder sådanne kapitalandele i virksomheden, som henregnes til hovedaktionæraktier efter personskattelovens § 19 a, stk. 2-4, eller et selskab mv., der besidder sådanne kapitalandele i virksomheden, som er omhandlet i kursgevinstlovens § 6 B, stk. 3.

Stk. 2. Forhøjelse af garantistillelsen efter stk. 1 må kun kræves, når det må antages, at der er en særlig risiko for, at fonden vil lide yderligere tab.

Stk. 3. Fonden kan kræve forhøjet garantistillelse af en arrangør eller formidler for en udenlandsk arrangør, hvis denne øger fondens risiko ved at modtage forudbetalinger, som væsentligt afviger fra det sædvanlige for rejsearrangementer af den pågældende art.

Stk. 4. Bortfalder den i stk. 2 og 3 omtalte risiko, skal fonden på begæring nedsætte garantistillelsen.

Kapitel 6

*Lovens internationale anvendelsesområde mv.***Registreringspligt**

§ 20. Pligten til at lade sig registrere omfatter her i landet etablerede arrangører og formidlere for udenlandske arrangører.

Fondens dækning

§ 21. Fonden dækker ikke rejsearrangementer, der er markedsført og solgt i udlandet. Registreringspligtige arrangørers og formidlers salg af rejsearrangementer i udlandet er dog dækket, såfremt rejsearrangementet indeholder grænseoverskridende transport og udgår fra Danmark.

Stk. 2. Et rejsearrangement anses for markedsført og solgt i udlandet, såfremt,

- 1) arrangøren eller en formidler har modtaget kundens bestilling i udlandet, eller
- 2) der i udlandet er fremsat særligt tilbud overfor kunden eller er foretaget reklamerings, og kunden derefter i udlandet har foretaget de handlinger, der er nødvendige for aftalens indgåelse.

Krav om tilstrækkelig garanti

§ 22. Enhver her i landet etableret arrangør eller formidler for en udenlandsk arrangør, der indenfor EU/EØS-området udbyder pakkerejser, jf. § 2, stk. 1, nr. 1, som ikke er dækket af fonden, jf. § 21, skal stille tilstrækkelig garanti til i tilfælde af insolvens eller konkurs at sikre tilbagebetaling af erlagte beløb og hjemtransport af kunden.

Stk. 2. Enhver, der fra udlandet markedsfører pakkerejser her i landet, skal stille tilstrækkelig garanti til i tilfælde af insolvens eller konkurs at sikre tilbagebetaling af erlagte beløb og hjemtransport af kunden. Garantistillelse, der opfylder betingelserne i en af et andet EU/EØS-land godkendt ordning anses som tilstrækkelig.

Stk. 3. Såfremt fonden anmoder herom, skal vedkommende dokumentere, at de i stk. 1 og 2 nævnte krav om sikkerhed er stillet. Tilsvarende dokumentation skal efter anmodning gives til en udenlandsk myndighed, der fører kontrol med regler, der er fastsat til gennemførelse af Rådets direktiv 90/314/EØF om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure.

Kapitel 7

Ministerens beføjelser

§ 23. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler til gennemførelse af loven, herunder om betaling af bidrag, betaling af rente og gebyrer i forbindelse med forsinket betaling, revisorberørelse af garanti og bidragspligtens omfang, registrering i fonden, garantistillelsen og fondens bistand til kunder.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan efter indstilling fra fonden, hvis udviklingen i fondens formue tilsiger det, forhøje garantistillelsen, jf. § 8, stk. 3-6, eller bidraget, jf. § 9, stk. 1.

Stk. 3. Erhvervsministeren kan med tilslutning fra Folketingets Finansudvalg stille ga-

ranti for lån optaget af fonden til opfyldelse af dens forpligtelser.

Stk. 4. Erhvervsministeren kan fra arrangører eller formidlere for udenlandske arrangører indhente de oplysninger om omsætning og forudbetalinger, der skønnes nødvendige til brug for at træffe afgørelse efter stk. 2 og 3.

Stk. 5. Såfremt prisudviklingen tilsiger det, kan erhvervsministeren forhøje den i § 2, stk. 1, nr. 3, nævnte beløbsgrænse.

Stk. 6. Erhvervsministeren kan henlægge sine beføjelser efter loven til en styrelse under Erhvervsministeriet.

Klageadgang

§ 24. Fondens afgørelser vedrørende registreringspligt og garantistillelse efter § 8, jf. §§ 2-4, § 14, stk. 2, §§ 19-21 og § 22, stk. 1 og 2, samt afgørelse vedrørende registreringspligt og garantistillelse truffet i medfør af regler fastsat efter § 14, stk. 1, og § 23, stk. 1, kan indbringes for Erhvervsministeriets Erhvervsankenævn.

Kapitel 8

Straffe- og ikrafttrædelsesbestemmelser

Straf mv.

§ 25. For så vidt højere straf ikke er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde eller hæfte den, der

- 1) overtræder § 8, stk. 2,
- 2) undlader at give de af fonden og erhvervsministeren i henhold til §§ 13, 22, stk. 3, og 23, stk. 4, krævede oplysninger og dokumentation, eller
- 3) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger, der er nødvendige for at sikre lovens overholdelse.

Stk. 2. Der kan pålægges selskaber mv. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Ikrafttrædelse og overgangsbestemmelse mv.

§ 26. Loven træder i kraft den 1. juli 1997.
Stk. 2. Samtidig ophæves lov om en rejsegarantifond, jf. lovbekendtgørelse nr. 104 af 28. februar 1986.

Stk. 3. De bestemmelser, der er fastsat i medfør af lovbekendtgørelse nr. 104 af 28. februar 1986, forbliver i kraft, indtil de afløses af bestemmelser, fastsat i henhold til denne lov.

Stk. 4. Arrangører og formidlere for udenlandske arrangører, der var registreret ved lovens ikrafttræden, skal senest den 1. oktober 1997 stille forhøjet garanti, jf. § 8, stk. 3-6.

Stk. 5. Almennyttige foreninger mv., som har opnået dispensation i henhold til § 7 a i lovbekendtgørelse nr. 104 af 28. februar 1986 om lov om en rejsegarantifond, som ændret ved lov nr. 454 af 30. juni 1993 skal, uanset bestemmelsen i § 8, stk. 7, 2. pkt., ikke stille garanti, såfremt deres virksomhed ikke ændrer sig væsentligt.

§ 27. I lov nr. 858 af 23. december 1987 om Industriministeriets Erhvervsankenævn foretages følgende ændring:

1. I lovens titel ændres »Industriministeriets« til: »Erhvervsministeriets«.

2. I § 1, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Endvidere er ankenævnet klageinstans for afgørelser truffet af rejsegarantifonden i det omfang, det er fastsat i lov om en rejsegarantifond.«

Færøerne og Grønland

§ 28. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. Loven kan ved kongelig anordning sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Under arbejdet i 1992 og 1993 med forberedelse af ændringen til lov om en rejsegarantifond med henblik på implementering af artikel 7 i Rådets direktiv af 13. juni 1990 om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure (pakkerejsedirektivet), 90/314/EØF, EF-Tidende 1990 L 158, side 59, viste der sig at være behov for en mere omfattende revision af rejsegarantifondloven, der er fra 1979.

Det fremgår af bemærkningerne til ændringslovforslaget, L 278, som blev fremsat den 28. april 1993, Folketingstidende 1992/93, sp. 9134, at der skulle nedsættes et udvalg med henblik på en egentlig revision af loven, således at et nyt forslag kunne forelægges Folketinget.

Et udvalg bestående af repræsentanter fra Danmarks Rejsebureau Forening, Foreningen af Rejsearrangører i Danmark, Advokatrådet, Assurandør-Societetet, Forbrugerrådet, Justitsministeriet, Turismens Fællesråd, Forbrugerstyrelsen, Rejsegarantifonden samt Erhvervsministeriet har på denne baggrund udarbejdet et udkast til en ny rejsegarantifondlov.

Udvalgets udkast har været udsendt i høring hos interesseorganisationer og offentlige myndigheder.

På baggrund af udvalgets lovudkast, de afgivne høringssvar og et fælles udspil som Foreningen af Rejsearrangører i Danmark og Danmarks Rejsebureau Forening efterfølgende er fremkommet med, udarbejdede Erhvervsministeriet et forslag til en ny rejsegarantifondlov. Det blev i sommeren 1996 sendt i høring hos samme kreds af organisationer og myndigheder. På denne baggrund har Erhvervsministeriet udarbejdet dette forslag til en ny rejsegarantifondlov.

Da lovforslaget er blevet ændret en del som følge af høringssvarene og efterfølgende drøftelser med de to brancheforeninger, udsendes forslaget i høring samtidig med fremsættelsen.

2. Lovforslagets hovedpunkter

Lovforslaget viderefører Rejsegarantifonden, der yder dækning til kunder, når en arrangør ikke kan opfylde sine forpligtelser på grund af økonomisk sammenbrud.

I forslaget er det som noget nyt søgt imødegået, at fonden kan blive udnyttet af visse rejsearrangører.

For at modvirke, at enkelte personer gentagne gange påfører fonden tab, er der indført en adgang for fonden til at kræve forhøjet garantistillelse af personer eller selskaber, der tidligere har deltaget i arrangørvirksomhed, og som har påført fonden et udækket tab.

Fonden får endvidere adgang til at kræve oplysninger og dokumentation for at loven overholdes, herunder især, at bestemmelserne om garantistillelse og bidragsindbetalinger efterkommes. Afgives oplysningerne ikke som forlangt af fonden, slettes registreringer. Såfremt rejsevirksoheden ikke ophører, skal fonden foranledige dette gennemført ved fogedforbud, hvilket er et særdeles effektivt instrument over for manglende overholdelse af bestemmelserne. En eventuel straffesag vil ikke på samme måde have omgående virkning, men virker til gengæld mere præventivt.

Der er desuden indført en ny ansvarsregel i forbindelse med videresalg af rejsearrangementer. Reglen skal modvirke misbrug af fonden og medvirke til, at rejsebranchen i højere grad sikrer sig deres samarbejdspartners økonomiske soliditet. Reglen indebærer bl.a., at den såkaldte tekniske arrangør vil være forpligtet til at gennemføre et rejsearrangement den pågældende har solgt til en arrangør med henblik på, at denne skal videresælge det til kunden, såfremt han indså eller burde have indset, at der kunne være en risiko for, at vedkommende ikke ville kunne gennemføre arrangementet. Udenlandske arrangører, som fra udlandet markedsfører pakkerejser, som er omfattet af direktivet her i landet, vil skulle dokumentere, at de har stillet den garanti, der er foreskrevet i pakkerejsedirektivet.

Fondens dækningsområde foreslås afgrænset således, at den omfatter rejser markedsført og solgt her i landet. Af hensyn til rejsekunderne dækkes endvide-

re rejser solgt og markedsført i udlandet, hvis rejsen indeholder grænseoverskridende transport og udgår fra Danmark.

Afgrænsningen af hvor en rejse er markedsført og solgt kan i konkrete tilfælde være vanskelig, men der er i lovforslaget anført en række kriterier herfor, som er inspireret af den europæiske lovvalgskonvention.

Der ville uden denne afgrænsning være en risiko for, at udenlandske rejsearrangører fra udlandet med svag økonomi ved at foretage formel etablering her i landet kunne søge at bruge rejsegarantifonden til at dække deres rejsearrangementer solgt i udlandet. Bestemmelsen skaber sikkerhed for, at udenlandske arrangører ikke vil kunne udnytte Rejsegarantifonden som en let og billig adgang til at opfylde hjemlandslovgivningens eventuelle forpligtelser.

Arrangører og formidlere for udenlandske arrangører skal efter den gældende lov registreres i fonden og stille en garanti på 200.000 kr. Desuden skal de til fonden betale et bidrag på 5 kr. For at modvirke tab for fonden, gradueres garantistillelsen efter forslaget, således at risikoen i højere grad afdækkes.

For yderligere at sikre fonden mod tab er garantistillelserne højere for rejsearrangører, hvis omsætning for mere end 50 procents vedkommende består af flycharterrejser.

For begge typer rejsearrangører kræves som minimum 300.000 kr. i garanti for at starte virksomhed.

Den normale garantiskala går herefter op til krav om en garanti på 2,5 mio. kr. for en omsætning på over 250 mio. kr., mens skalaen for flycharterrejser ender med en garanti på 30 mio. kr. for en omsætning på over 500 mio. kr.

Bidraget foreslås fastholdt til 5 kr. pr. rejsearrangement. Dermed efterkommes branchens ønske om et loft over bidraget og fondens størrelse ikke.

Fonden forudsættes med et bidrag på 5 kr. fortsat at kunne konsolidere sig, når de øvrige ændringer har fået effekt.

Fondens bestyrelse får efter forslaget initiativforpligtelsen til at indstille til erhvervsministeren om garanti og bidrag skal forhøjes. Dermed bliver bestyrelsen ansvarlig for, om fonden er økonomisk sund.

I forbindelse med implementeringen af pakkerejsedirektivet blev der i 1993 indført en dispensationsmulighed, hvorefter erhvervsministeren i særlige tilfælde har adgang til at dispensere for kravet om garantistillelse og betaling af garantibidrag. Der er kun dispenseret i enkelte tilfælde. Denne ordning ændres således, at almennyttige foreninger mv., der udbyder rejser, som et accessorisk led i deres virksomhed fritages for at stille garanti, men ikke for at betale bidrag. Det er ikke herved hensigten at udvide den hidtidige dispensationspraksis. Således vil udveks-

lingsforeninger og -organisationer fortsat skulle stille garanti.

Der indføres endvidere en adgang for fonden til at nedsætte garanti og bidrag for visse arrangementer, der alene påfører fonden begrænset risiko.

Som noget nyt kan fondens afgørende vedrørende garantistillelse mv. indbringes for Erhvervsministeriets Erhvervsankenævn. Der er tale om afgørelser, som kan have stor betydning for den pågældende arrangør eller formidler, hvorfor der er behov for en hurtig afklaring af, om fondens afgørelser er korrekte. Ved de skærpede krav til garantistillelse er det fundet hensigtsmæssigt at indføre en klageordning.

I forslaget fastsættes definitioner på begreberne rejsearrangement, flycharterrejse, arrangør, formidler og kunde. Definitionerne i kapitel 1 svarer med mindre undtagelser til pakkerejselovens definitioner. Definitionen på et rejsearrangement er dog i lighed med gældende ret lidt videre end pakkerejselovens, og som noget nyt er det tilføjet, at også visse rejsearrangementer, som har en varighed under 24 timer, er omfattet.

Der foretages derudover en række mindre ændringer af såvel indholdsmæssig som teknisk karakter i forhold til den gældende lov. Fx. er der tale om, at man lovfæster fondens praksis, ifølge hvilken fonden medvirker til, at rejsearrangementer gennemføres, såfremt fonden skønner, at den derved vil opnå en væsentlig økonomisk besparelse.

Endelig skal nævnes, at arrangører og formidlere for udenlandske arrangører, der var registreret i fonden ved lovens ikrafttræden, har 3 måneder til efter lovens ikrafttræden at stille den forhøjede garanti.

4. Forholdet til EU-retten

Forslaget viderefører den gennemførelse af artikel 7 om garantistillelse i Rådets direktiv af 13. juni 1990 om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure (pakkerejsedirektivet), som blev foretaget ved Lov nr. 454 af 30. juni 1993 om ændring af lov om en rejsegarantifond.

Pakkerejseloven, Lov nr. 472 af 30. juni 1993, gennemfører den øvrige del af direktivet.

For at sikre den korrekte opfyldelse af pakkerejsedirektivets artikel 7 fastsættes det, at enhver her i landet etableret arrangør eller formidler for en udenlandsk arrangør, der udbyder og sælger pakkerejser, som ikke er dækket af fonden, skal kunne dokumentere, at der er stillet tilstrækkelig garanti.

I pakkerejsedirektivets artikel 7 er det forudsat, at en rejsearrangør eller en formidler, der har part i kontrakten, skal godtgøre, at forbrugeren i tilfælde af insolvens eller konkurs er sikret hjemrejse samt tilbagebetaling af forudbetalinger.

Der er tale om et minimumsdirektiv, hvor medlemsstaterne af hensyn til forbrugerne kan stille strengere krav end dem, der er stillet i direktivet.

Der er således overladt medlemsstaterne en stor grad af frihed til at opfylde direktivets krav om garantistillelse.

Erhvervsministeren kan med tilslutning fra Folketingets Finansudvalg stille garanti for lån optaget af fonden.

Fondsordningen er etableret således, at fonden skal tilbagebetale lån, der optages med statsgaranti, og at dette om nødvendigt skal ske ved forhøjelse af arrangørernes bidrag.

Fondens formue opbygges således ikke ved hjælp af statsgaranterede lån, idet ordningen forudsættes at hvile i sig selv. Ordningen er billig, fordi den har været under opbygning i en årrække, den opererer på non-profit basis, administrationen er minimal, og fordi det er en tvungen ordning, hvilket giver en større risikospredning.

Der har ikke hidtil i den nuværende lov været taget stilling til, om fonden skal betale garantiprovision til staten, men dette indgår som en forudsætning for lovforslaget. Betingelserne for en statslig garanti vil blive fastlagt i et aktstykke til Folketingets Finansudvalg. En eventuel statsgaranti vil således ikke have karakter af statsstøtte.

Der kunne endvidere være tale om misbrug af fondens eneret, såfremt udenlandske arrangører, der er dækket af en anden ordning i deres hjemland, ved salg af rejser her i landet var tvunget til også at være medlem af Rejsegarantifonden.

Lovforslaget anerkender derfor andre medlemslandes garantiordninger, således at udenlandske arrangører får ret til at benytte sig af andre i EU/EØS etablerede ordninger.

Direktivet indeholder ligesom den gældende lov ikke regler om, hvorledes de enkelte landes nationale garantiordninger skal afgrænses over for hinanden.

Da lovforslaget imidlertid indeholder en række afgrænsningsspørgsmål, der ikke er taget stilling til i det direktiv, som det implementerer, fremsendes det samtidig med fremsættelsen til Kommissionen til orientering.

5. Høring

Forslaget har været sendt i høring til:

Advokatrådet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Assurandør-Societetet, Campingrådet, Centralforeningen af Hotelværter og Restauratører i Danmark, CO-Industri, Danmarks Idræts-Forbund (DIF), Danmarks Lærerforening, Danmarks Rederforening, Danmarks Rejsebureau Forening, Danmarks

Turistråd, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Handel & Service, Dansk Industri, Dansk Ungdoms Fællesråd, Danske Gymnastik og Idrætsforeninger (DGI), Den Danske Dommerforening, DFDS A/S, Erhvervenes Transportudvalg, Finansrådet, Forbrugerrådet, Foreningen af Rejsearrangører i Danmark (R.I.D.), Friluftsrådet, Handelskammeret, HK, HO-RESTA, Håndværksrådet, Idrættens Fællesråd, Justitsministeriet, Landsforeningen Dansk Vandrelaug, Landsorganisationen i Danmark, Larvik Line Danmark A/S, Stena Line A/S, Sø- og Handelsretten, Søsporten Brancheforening, Trafikministeriet, Turismens Fællesråd, Turistvognmændenes Landsforening.

6. Erhvervs-mæssige konsekvenser

Lovforslaget skal sikre fondens overlevelse på langt sigt, da den har stor betydning for sikkerheden og rentabiliteten i rejsebranchen.

Arrangøren eller formidleren skal efter den nye lov stille en større garanti end efter de hidtidige regler. De øgede krav til garantistillelse medfører en øget belastning for de enkelte virksomheder. De højere garantikrav vil dog også gøre det sværere for rejsearrangører uden de nødvendige ressourcer at udbyde rejser. Det kan sikre, at den tendens til stigende erstatningsudbetalinger for fonden, der har været gennem de senere år, reduceres.

Desuden bliver fondens muligheder for kontrol af den enkelte rejsearrangør bedre. Fx bliver det muligt at kræve ekstra garantistillelse, hvis en person tidligere har påført fonden gentagne tab.

Den nye lov må derfor alt i alt forventes at være til gavn for de virksomheder, der driver en solid rejsevirksomhed.

Afgrænsningen af fondens internationale dækningsområde, der bl.a. er indført for at begrænse fondens risici, indebærer, at arrangører, der aktivt markedsfører sig i andre lande som hovedregel skal opfylde de krav, som lovgivningen i de pågældende lande foreskriver.

7. Administrative og økonomiske konsekvenser

Lovforslaget vil ikke have økonomiske eller administrative konsekvenser af væsentlig betydning for det offentlige. Dog kan erhvervsministeren med tilslutning fra Folketingets Finansudvalg stille garanti for lån optaget af fonden til opfyldelse af dens forpligtelser. Disse lån forudsættes tilbagebetalt af fonden selv, eventuelt gennem fastsættelse af højere bidrag.

*Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser**Til § 1*

Fonden blev ved lov nr. 150 af 10. april 1979 oprettet som en privat, selvejende institution.

Fonden er dækningspligtig, hvis kunden har indgået en aftale om et rejsearrangement med en registreringspligtig arrangør eller formidler for en udenlandsk arrangør. Hvis en kunde køber et rejsearrangement hos en person eller virksomhed, som alene udøver arrangørvirksomhed lejlighedsvist, vil kunden ikke kunne få erstattet et eventuelt tab gennem fonden, jf. § 3.

Når kunder er strandet i udlandet vil fonden ofte skulle handle meget hurtigt. I sådanne tilfælde bør fondens bistand til hjemtransport ikke afvente nærmere undersøgelser af, hvorvidt arrangørens virksomhed har været af lejlighedsvis karakter.

I kapitel 6 fastlægges lovens internationale anvendelsesområde.

Til § 2

Forslagets *stk. 1, nr. 1 og 2*, er en videreførelse af den gældende lovs § 2. *Stk. 1, nr. 3*, medfører en udvidelse af den gældende lovs definition af et rejsearrangement.

Stk. 1, nr. 1, og stk. 2 svarer til pakkerejselovens definition af en pakkerejse, jf. pakkerejselovens § 2. Der henvises i det hele til bemærkningerne til forslag til Lov om pakkerejser, L 281, fremsat af justitsministeren den 28. april 1993, Folketingstidende 1992/93 sp. 9259.

Stk. 1, nr. 2, omfatter rejsearrangementer, der indeholder transport og indkvartering, hvor de enkelte elementer hverken har været udbudt samlet eller har været udbudt på forhånd og solgt samlet. Der kan fx. være tale om, at en kunde anmoder om at komme til at bo på et bestemt hotel, som ikke er blandt de hoteller, som arrangøren udbyder. Derved foranlediges arrangøren til på kundens opfordring at rette henvendelse til hotellet for at indgå aftale om kundens ophold. Dette rejsearrangement vil ikke være omfattet af *stk. 1, nr. 1*, da hotellet ikke kan siges at være blandt de hoteller, som arrangøren har udbudt på forhånd. Såfremt der i sådanne tilfælde sker salg af transport og indkvartering, vil det i stedet være omfattet af bestemmelsen i *stk. 1, nr. 2*.

Hvis transport og indkvartering, som udgør et rejsearrangement, er solgt som enkeltdele på forskellige tidspunkter, kan der være tvivl, om arrangementet er omfattet af pakkerejseloven og dermed af *stk. 1, nr. 1*. De enkelte elementer synes hverken at være udbudt samlet eller solgt samlet. Der kan fx. være

tale om et rejsearrangement, hvor en kunde har købt en flybillet tur/retur til London i en bestemt uge, og hvor kunden efterfølgende af samme arrangør eller gennem samme formidler køber et hotelophold i London i den samme uge. Disse ydelser har ikke af arrangøren eller formidleren været udbudt samlet, men afvikles som en helhed. Sådanne rejsearrangementer vil være omfattet af *stk. 1, nr. 2*.

Endvidere er der som en udvidelse af fondens dækningsområde fundet behov for at sikre rejsearrangementer, som omfatter transport og anden turistmæssig ydelse, og som har en varighed på under 24 timer, jf. *stk. 1, nr. 3*. Et sådant rejsearrangement er dog kun omfattet af bestemmelsen, hvis det er solgt til en pris, som overstiger 1.000 kr. Det er tilsigtet at omfatte de forholdsvis dyre rejsearrangementer, som dog kun varer kort tid, fx. busture til fodboldkampe og éndags-rejser til koncerter i udlandet mv.

§ 2 er ikke begrænset til turistmæssige rejsearrangementer. Forretningsrejser vil således også være omfattet af bestemmelsen, hvis de opfylder betingelserne i definitionen.

Under henvisning til betænkning nr. 1240 afgivet af Justitsministeriets udvalg vedrørende pakkerejser mv. bemærkes, at en del forretningsrejser vil falde ind under pakkerejselovens regulering. Der er i den forbindelse tale om de forretningsrejser, som opfylder betingelserne for at falde ind under pakkerejseregret. Disse forretningsrejser vil i henhold til *stk. 1, nr. 1*, også være omfattet af rejsegarantifondloven. Af betænkningen fremgår, side 132: »I det omfang et rejsebureau alene foretager reservation af hotel og overlader det til kunden selv at afregne med hotellet, er arrangementet klart uden for [pakkerejselovens] regulering. Dette vil ved mange forretningsrejser være den helt normale fremgangsmåde.« Disse sidstnævnte tilfælde kan helt al tilsvarende måde gøre sig gældende for private rejsende, og sådanne rejsearrangementer vil heller ikke være omfattet af rejsegarantifondloven.

Krydstogter er omfattet af rejsegarantifondloven, hvis der er tale om rejsearrangementer, som er omfattet af definitionen i § 2, *stk. 1*. Det er i praksis set, at der kan være forskel på, under hvilke betegnelser et arrangement markedsføres, og hvad det reelt indeholder. Der skal i disse tilfælde lægges vægt på indholdet og ikke blot på benævnelserne i markedsføringen. Sejldes inkl. kahyt er som udgangspunkt ikke et rejsearrangement i sig selv, ligesom togkørsel med ligge- eller soveplads som udgangspunkt heller ikke er et rejsearrangement. I disse tilfælde er der alene tale om transport, og der er ikke tale om indkvartering som omhandlet i lovens § 2, *stk. 1, nr. 1*, litra b.

Sejlsads inkl. kahyt betragtes derfor alene som et rejsearrangement, hvis der desuden indgår en anden turistmæssig ydelse, jf. § 2, stk. 1, nr. 1, litra c.

Flyrejser, oftest over lange distancer, i hvilke der af hensyn til luftfartselskabets flytider fra luftfartselskabets side er inkluderet en overnatning eller anden turistmæssig ydelse ved mellemlanding, anses som et rejsearrangement, hvis fx. overnatningen er en indkvartering, således som dette begreb er fastlagt i stk. 1, nr. 1, litra b, jf. bemærkningerne til pakkerejseloven, L 281, Folketingstidende 1992/93 sp. 9279.

I tilfælde, hvor en person tilføjer en andens arrangement væsentlige ekstra ydelser, fx. hvor vedkommende formidler salg af transport og overnatning og selv arrangerer koncertguide, udflugter og billetter til forestillinger mv., vil den pågældende i relation til rejsegarantifondloven anses som arrangør af det samlede arrangement jf. § 3.

Den pågældende vil dog ikke skulle stille garanti, såfremt han alene indgår aftale om koncertydelse, og blot henviser kunden til selv at indgå aftale med og afregne overfor den, der har arrangeret transporten og overnatningen.

Af hensyn til ønsket om en forhøjet garantistillelse for flycharterrejser, jf. § 8, stk. 6, er det nødvendigt med en definition af dette begreb. Definitionen afspejler den almindelige opfattelse inden for branchen, hvorefter der ved flycharterrejser forstås rejsearrangementer, hvor transporten foregår med fly, og hvor der er tale om serieflyvninger - dvs. flere end to på hinanden følgende flyvninger - med fast frekvens. I begrebet ligger endvidere, at der ikke er tale om individuelle rejser, hvorfor det er fastsat, at der på hver flyafgang skal være udbudt mindst 30 rejser.

Til § 3

I stk. 1 defineres, hvad der i loven forstås ved en arrangør, og i stk. 2 defineres, hvad der forstås ved en formidler. Definitionen af en arrangør er formelt mere vidtgående end pakkerejselovens § 3, stk. 1, og direktivets artikel 2, nr. 2, idet disse bestemmelser tillige stiller krav om, at pakkerejsen skal være tilrettelagt af den, der skal anses som arrangør. Det er imidlertid ikke tilset, at rejsearrangementer, der er solgt af virksomheder, der ikke selv har tilrettelagt dem, skal holdes uden for rejsegarantifondloven med den virkning, at kunden ikke er sikret ved sælgerens økonomiske sammenbrud. For at præcisere dette stiller bestemmelsen i stk. 1 ikke krav om, at arrangøren skal have tilrettelagt rejsearrangementet. Enhver, der i eget navn sælger rejsearrangementer, der er tilrettelagt af andre, anses således som arran-

gør. I forhold til pakkerejselovens § 3, stk. 1, er der endvidere tilføjet »i eget navn«. Denne tilføjelse indebærer ingen reel forskel, men skal understrege, at enhver, der som aftalepart sælger rejsearrangementer, er at anse som arrangør.

Fortolkningen af udtrykket »lejlighedsvis« skal sammenholdes med begrebet i pakkerejseloven, jf. bemærkningerne hertil. Heraf fremgår bl.a., at »den, der tilrettelægger rejsearrangementer, kun anses som arrangør i lovens forstand, hvis denne virksomhed er så regelmæssig og systematisk eller i øvrigt har et sådant omfang, at den må anses for at have erhvervslydende karakter. Folkelige foreninger, skoler mv. skal således alene anses som arrangører, hvis tilrettelæggelsen af ferierejser og lignende dels har et professionelt tilsnit, fx. ved, at der udarbejdes egentlige rejsebrochurer og lignende markedsføringsmateriale, dels har et ikke ubetydeligt omfang.«

Den, der erhvervs-mæssigt udbyder eller sælger pakkerejser, anses altid som arrangør i lovens forstand, også selv om omsætningen i perioder er begrænset. Ingen, der erhvervs-mæssigt udøver arrangørvirksomhed, kan således anses for at drive virksomhed lejlighedsvis.

Hvis en forening, institution eller lignende kun i enkeltstående tilfælde udbyder pakkerejser, vil denne sædvanligvis ikke være at anse som arrangør i lovens forstand. Idrætsforeninger, hvis rejsevirkomhed alene består i at arrangere træningsture og lignende for foreningens medlemmer, vil normalt ikke være omfattet af loven. Dette indebærer, at medlemmerne ikke vil være dækkede af rejsegarantifonden. Afgørelsen herom må træffes på grundlag af en konkret vurdering af den pågældendes virksomhed og vil normalt heller ikke udelukkende kunne baseres på, hvor mange rejser foreningen årligt arrangerer.

Foreninger og institutioner mv., som massivt udbyder rejsearrangementer over for offentligheden, fx. gennem husstandsdelte brochurer, vil på den anden side normalt være arrangører i lovens forstand.

I tilfælde, hvor fx. almennyttige foreninger mv. undtagelsesvist måtte være omfattet af lovens arrangørbegreb afgøres spørgsmålet om garantistillelse efter bestemmelserne i § 8, stk. 7 og § 14. Der henvises til bemærkningerne til § 8, stk. 7 og § 14.

Stk. 2 svarer til pakkerejselovens definition på en formidler, jf. denne lovs § 3, stk. 2. Ved afgørelsen af, om den pågældende handler »i arrangørens navn«, må der i overensstemmelse med almindelige fuldmagtsregler lægges vægt på, om kunden efter samtlige foreliggende omstændigheder må gå ud fra, at arrangøren bliver kundens aftalepart. Det er ikke i sig selv afgørende, om den, hos hvem kunden køber et

rejsearrangement, betegner sig selv »fuldmægtig«, »agent« eller andet.

Købsaftalens parter er alene kunden og arrangøren. Det almindelige aftaleretlige udgangspunkt er, at det er de parter, der indgår aftalen, som bliver bundet af denne. Såfremt den ene part optræder på vegne af en anden, må dette gøres klart for kunden. Det påhviler formidleren at sørge for, at kunden får de fornødne oplysninger om, at formidleren alene optræder som formidler og, om hvem der er arrangør af rejsen, og som sådan hæfter for aftalens opfyldelse.

Til § 4

I bestemmelsen defineres, hvad der i denne lov forstås ved en kunde. 1. og 2. pkt. svarer til pakkerejslovens definition af en kunde, jf. denne lovs § 4.

Lovens sigte er at yde beskyttelse for de endelige brugere af rejsearrangementer, uanset om formålet med rejsen har været privat eller erhvervsmæssigt.

Loven har imidlertid ikke til formål at beskytte den, der køber et rejsearrangement med henblik på erhvervsmæssigt videresalg.

I 3. pkt. fastsættes derfor, at den, der køber et rejsearrangement med henblik på erhvervsmæssigt videresalg, ikke anses som kunde. Bestemmelsen indebærer, at der i sådanne tilfælde ikke skal betales bidrag, jf. § 9, to gange for det samme rejsearrangement. Bestemmelsen har til følge, at den, der tilrettelægger rejsearrangementer og sælger disse til en anden virksomhed med henblik på dennes videresalg, ikke anses som arrangør i lovens forstand. Den pågældende vil imidlertid efter bestemmelsen i § 7, stk. 5, over for fonden være forpligtet til at gennemføre rejsearrangementerne uanset, om vedkommende har modtaget betaling.

EU-reglerne forhindrer ikke, at kundebegrebet i rejsegarantifondloven indskrænkes i forhold til pakkerejseloven.

Såvel fysiske som juridiske personer kan være kunder.

Til § 5

Bestemmelsen i *stk. 1* omhandler fondens pligt til at sikre tilbagebetaling af erlagte beløb. Den gældende lov indeholder kun en forpligtelse for fonden til at godtgøre forudbetalte beløb, såfremt et rejsearrangement ikke kan påbegyndes. Bestemmelsen i *stk. 1, 2. pkt.* præciserer, at der også er pligt for fonden til at yde godtgørelse, såfremt et rejsearrangement afbrydes på grund af arrangørens økonomiske forhold.

Fondens bistand forudsætter ligesom efter den gældende lov, at arrangørens misligholdelse skyldes

arrangørens »økonomiske forhold«. Herved skal forstås, at arrangøren har anmeldt betalingsstandsning, er taget under konkursbehandling, har afgivet insolvenserklæring i fogedretten eller at omstændighederne i øvrigt sandsynliggør, at vedkommende ikke er i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser.

Bestemmelsen i *stk. 1* omfatter ikke tilfælde, hvor rejsemål eller afreisetidspunkt mv. ikke er fastlagt. I sådanne tilfælde, der er almindelige i forbindelse med udstedelse af gavekort, vil der imidlertid kunne ydes godtgørelse efter bestemmelsen i *stk. 4*.

Såfremt fonden tilbyder kunden at gennemføre rejsearrangementet, arrangere hjemtransport eller overnatning mv., jf. *stk. 2-5*, har kunden ikke ret til kontant godtgørelse efter *stk. 1* for de samme ydelser.

Bestemmelsen i *stk. 2* svarer til den gældende lovs § 3, *stk. 2*. Er der tale om traditionelle charterflyrejser fra Danmark til lande uden for EU/EØS-området, vil fondens bistand til hjemtransporten kun blive aktuel, hvis luftfartsselskabet går økonomisk ned. Statens Luftfartsvæsen har i Bestemmelser for Civil Luftfart BL 10-1 for denne type flyvninger, som er beskrevet i Bestemmelsernes punkt 3.3, fastsat det vilkår, at luftfartsselskabet er forpligtet til at hjemtransportere personer, det har befordret ud fra Danmark. Tilsvarende regler gælder ikke for flyvninger fra Danmark til EU/EØS-landene; dog gælder reglerne charterflyvninger til de græske øer, Acorerne og Gibraltar, som indtil videre er undtaget fra bestemmelserne i EU's forordning om markedsadgang. Reglerne for charterflyvning til USA er under revision.

»Strandede« kunder må som altovervejende hovedregel afvente, at fonden sørger for hjemtransport, hvilket normalt vil sige en fælles hjemtransport, som fonden tilvejebringer inden rimelig tid. Kun undtagelsesvis, fx. hvor der ikke kan skaffes den pågældende anden overnatningsmulighed, og hvor det derfor ikke kan forlanges, at kunden afventer en fælles hjemtransport, vil kunden kunne arrangere sin egen hjemrejse, som fonden skal godtgøre udgifterne til i forhold til, hvad der efter omstændighederne er rimeligt.

Stk. 3 viderefører bestemmelsen i den gældende lovs § 3, *stk. 4*, dog således, at det nu udtrykkeligt fremgår, at kunderne har et krav på, at fonden *enten* sikrer kunden overnatningsmuligheder mv. *eller* yder en rimelig godtgørelse. Manglende levering af fornødenheder, der ikke kan anses som væsentlige – det kan fx. være deltagelse i en udflugt på rejsemålet – er ikke omfattet af bestemmelsen. Der vil imidlertid i

sådanne tilfælde kunne ydes godtgørelse efter bestemmelsen i stk. 4.

Der er efter den gældende lov alene ydet godtgørelse for mangler ved rejsearrangementer, når disse må antages at være begrundet i arrangørens aktuelle eller forestående økonomiske sammenbrud. Fonden har således ikke ydet godtgørelse i forbindelse med mangelskrav, der ikke har direkte sammenhæng med arrangørens økonomiske sammenbrud, men som fx. er begrundet i, at arrangøren i sine brochurer har givet vildledende oplysninger eller overdrevne anprisninger. Sådanne krav vil heller ikke være omfattet af bestemmelsen i stk. 1. Bestemmelsen i stk. 3 og 4 viderefører denne praksis.

Bestemmelsen i *stk. 4* indebærer, at fonden har vide rammer for den skønmæssige udmåling af godtgørelse for tab, der skyldes en arrangørs økonomiske forhold. I situationer, hvor kunder har fået rejsen afkortet, er det fondens praksis, at rejser af mindst en uges varighed, der afbrydes inden for de 4 første dage (inkl. afrejsedagen) godtgøres fuldt ud. Afbrydes rejserne senere, sker der en forholdsvis afkorting af godtgørelsen. Denne praksis vil kunne opretholdes.

Bestemmelsen i *stk. 4* åbner mulighed for at yde godtgørelse ved forudbetalte gavekort, hvor kunden endnu ikke har fastlagt rejsemål og tidspunkt for rejsearrangementet mv. Fonden bør kræve dokumentation for, at der reelt er tale om et forudbetalt gavekort, fx. ved at kunden sammen med gavekortet kan fremvise en faktura vedrørende det forudbetalte, men ikke afholdte rejsearrangement, som gavekortet er udstedt til dækning af. Det forekommer i praksis, at kunder har vundet gavekort i præmiekonkurrencer. Når disse kunder efter rejsearrangørens økonomiske sammenbrud fremviser gavekortene i fonden for at få dækning, har de ofte ikke mulighed for at dokumentere, at gavekortet er forudbetalt. Fonden må i disse tilfælde foretage en konkret vurdering af, i hvilket omfang, der har været tale om en reel forudbetaling.

Fonden bør ikke dække gavekort, som er udstedt til kunderne kort forinden et økonomisk sammenbrud for at skaffe likviditet til arrangøren. Det samme gælder generelt for gavekort, som er solgt til kunderne til en pris under pålydende. Gavekort, som arrangøren har udstedt til kunder i forbindelse med reklamation, fx. til dækning af erstatning for mangler ved en tidligere rejse, bør normalt heller ikke dækkes, idet de ikke kan anses som forudbetalte.

Stk. 4 omfatter ligeledes tilfælde, hvor forholdene inden arrangørens økonomiske sammenbrud har ændret sig således, at kunden ikke længere har krav på at deltage i det købte rejsearrangement, men i ste-

det har krav på at få det forudbetalte beløb tilbagebetalt. Kravet kan skyldes fx. retmæssig afbestilling fra kundens side eller aflysning fra arrangørens side. Bestemmelsen i *stk. 5* er kommenteret i forbindelse med § 7, stk. 2.

Ifølge *stk. 6* kan fonden medvirke til at rejsearrangementer gennemføres. Fonden har i praksis medvirket til at gennemføre færdigarrangerede rejser i de tilfælde, hvor der er sket væsentlige forudbetalinger til underleverandørerne. Denne praksis er opstået, da det i nogle tilfælde, hvor både flyselskaber og hoteller har modtaget forudbetaling, har vist sig at være økonomisk fordelagtigt for fonden at medvirke til at gennemføre de planlagte rejsearrangementer, således at aftaler med flyselskaber og hoteller midlertidigt blev opretholdt med henblik på gennemførelse af rejserne. På den måde kan fonden sørge for, at kunder kommer på købte og forudbetalte rejser for et for fonden væsentligt mindre beløb, end fonden skulle have udredt, hvis den skulle annullere indgåede aftaler og godtgøre forudbetalte beløb.

Det er således hensigten ved en lovfæstelse af praksis at give fonden en udtrykkelig hjemmel til at bistå fx. et konkursbo med påbegyndelse og gennemførelse af rejsearrangementer, herunder også andre elementer end fly og hotel, hvis fonden skønner, at den herved kan opnå en væsentlig økonomisk besparelse i forhold til at yde dækning i henhold til § 5, stk. 1. Forudbetalte beløb til fx. flyselskaber og hoteller vil i tilfælde af, at rejsen ikke gennemføres, ofte være tabt.

I denne forbindelse henvises i øvrigt til bestemmelsen i § 7, stk. 5.

Til § 6

Den gældende lov foreskriver, at kundernes anmodning om godtgørelse skal fremsættes senest 3 måneder efter, at rejsen skulle have været afsluttet.

Bestemmelsen i § 6 ændrer denne frist således, at anmodningen skal være fremsat inden rimelig tid, dog senest 1 år efter, at rejsen er afsluttet eller at det er åbenbart, at rejsen ikke vil blive gennemført.

Ændringen skyldes, at den hidtidige absolutte frist i praksis i nogle tilfælde har vist sig uhensigtsmæssig.

1 års-fristen er indført med henblik på fondens mulighed for at konstatere, at krav fra kunder må anses for udelukket, således at stillede garantier kan frigives.

Til § 7

Når fonden har fyldstgjort en kundes krav, indtræder fonden ifølge *stk. 1*, 1. pkt., i kravet. Fonden

kan ifølge 2. pkt. endvidere kræve sine udlæg til hjemtransport og anden bistand godtgjort af den pågældende. Bestemmelsen i 2. pkt. indebærer, at fonden ikke skal opgøre sådanne udlæg på den enkelte kunde.

Såfremt kunden kan gøre erstatningskrav gældende imod trediemænd, afgøres det efter almindelige obligationsretlige regler, om fonden indtræder i disse, når den har ydet godtgørelse til kunden. Reglen i stk. 1 omfatter heller ikke spørgsmålet om, i hvilket omfang rejsegarantifonden kan gøre erstatningskrav gældende imod trediemænd, der har medvirket til at påføre fonden tab.

Fonden forudsættes i øvrigt – også af præventive grunde – at være særligt opmærksom på, om den vil kunne gøre ansvar gældende imod personer, der har påført den tab eller medvirket hertil. Rejsegarantifondens eksistens og dækning af rejsekunders forudbetalinger medfører, at rejsekunder ved disse forudbetalinger vil være mindre agtpågivende, end tilfældet ellers vil være.

Hvis en rejsearrangør driver virksomhed i selskabsform med begrænset hæftelse og udnytter situationen til at drive virksomheden på uforvarsligt grundlag, er der derfor særlig grund for rejsegarantifonden til at være opmærksom på, om rejsearrangørvirksomhedens ledelse herved har pådraget sig et personligt erstatningsansvar.

Fonden skal i første række søge sine krav dækket i den stillede garanti, jf. § 8, stk. 3, 3. pkt. Der kan imidlertid være tvivl om, hvorvidt en person har solgt rejsearrangementer i eget navn eller som formidler, ligesom der i særlige situationer kan opstå tvivl om, hvorvidt en formidlers handlinger har forpligtet arrangøren. I sådanne tilfælde må fonden, hvis den finder, at ansvarsspørgsmålet er tvivlsomt, afvente at gøre regres for udgifterne til bistand til kunderne indtil spørgsmålet er blevet løst ved domstolene under en af fonden anlagt sag.

Som følge af pakkerejselovens § 28 hæfter formidleren umiddelbart over for kunden for økonomiske krav, der i medfør af pakkerejseloven kan rejses over for arrangøren. Hensigten med denne regel er at give kunden optimale muligheder for at få opfyldt sine krav. Da det ikke har været formålet med hæftelsesreglen at give rejsegarantifonden en bedre retstilling over for formidleren end efter de før vedtagelsen af pakkerejseloven gældende regler, bør formidleren ikke komme til at hæfte for arrangørens insolvens mv. i videre omfang, end tilfældet var før.

Der er derfor i *stk. 2* fastsat, at fonden kun indtræder i kundens krav imod en formidler, hvor denne har pådraget sig ansvar på andet grundlag end bestemmelsen i pakkerejselovens § 28, stk. 1. Et sådan

ansvar for en formidler vil fx. være tilstede, hvis formidleren har solgt en rejse og modtaget forudbetaling uagtet, at formidleren havde et sådant kendskab til arrangørens økonomiske forhold, at formidleren indså eller burde have indset, at arrangøren ikke ville være i stand til at gennemføre rejsen, eller der ville være en betydelig risiko herfor.

Der er endvidere i § 5, stk. 5, skabt hjemmel for, at fonden kan yde en godtgørelse til en formidler, der efter en arrangørs konkurs eller insolvens har opfyldt kundens krav.

For at sikre mod nærliggende risici for misbrug af fonden har man afstået fra at indføre et retskrav for formidleren til godtgørelse i tilfælde, hvor formidleren har opfyldt en kundes krav i medfør af pakkerejselovens § 28, stk. 1. Ved vurderingen af, om der skal ydes godtgørelse, vil fonden bl.a. kunne tage hensyn til de omstændigheder, som aftalen er indgået under. Fondens forventes imidlertid alene at afslå at yde godtgørelse, hvor formidleren har pådraget sig ansvar på andet grundlag end § 28, stk. 1, eller hvor der forligger andre særlige forhold, der kan anses som en udnyttelse af fonden.

Såfremt en formidler har ydet hjemtransport til strandede kunder vil fonden ved udmålingen af godtgørelsen kunne tage hensyn til, om den kunne have sikret en mere økonomisk hjemtransport af kunderne.

Ved økonomisk sammenbrud hos en udenlandsk arrangør kan fonden søge sig fyldestgjort i den af formidleren stillede garanti, jf. *stk. 3*, 1. pkt., uanset om kunden måtte have noget krav mod formidleren. Hvis formidleren uretmæssigt ikke har stillet garanti, fører det ikke til en bedre retstilling for formidleren, jf. *stk. 3*, 2. pkt. Ifølge denne bestemmelse hæfter formidleren i denne situation over for fonden for garantiens størrelse.

Stk. 4 pålægger formidleren at være opmærksom på, om arrangøren har stillet garanti. Hvis arrangøren uretmæssigt ikke har stillet garanti, hæfter formidleren tillige for garantien. Er der flere formidlere for denne samme arrangør, hæfter formidlerne solidarisk.

Stk. 5 indebærer, at en virksomhed, der har tilrettelagt et rejsearrangement (i rejsebranchen ofte benævnt »den tekniske arrangør«) og solgt det til en arrangør med henblik på, at arrangementet skal videresælges, hæfter over for fonden, uanset om virksomheden har modtaget betaling.

Sælgeren af rejsearrangementet kan dog undgå denne hæftelse, såfremt omstændighederne i forbindelse med sælgerens salg af rejsearrangementet var sådanne, at sælgeren måtte gå ud fra som sikkert, at

arrangøren ville være i stand til at gennemføre arrangementet.

Bestemmelsen skal søge at påvirke de såkaldte tekniske arrangører til at kontrollere, hvem de sælger deres ydelser til og til at være på vagt over for, om disse arrangører kan opfylde deres forpligtelser.

I ordene »med henblik på« ligger, at den pågældende må have været vidende om, at rejsearrangementet skulle videresælges af den, som købte det.

Såfremt den, der har købt et rejsearrangement med henblik på videresalg inkluderer yderligere elementer i rejsearrangementet, fx. koncerter på feriestedet, vil den oprindelige sælger alene være forpligtet til at gennemføre den del af det samlede arrangement, som den pågældende har solgt.

Reglen i stk. 5 kommer først til anvendelse, når det må stå klart, at den arrangør, der i første række er ansvarlig, ikke kan gennemføre rejsearrangementet, samt at den stillede garanti ikke er tilstrækkelig til dækning af tabet.

Til § 8

Arrangører, jf. § 3, stk. 1, har efter *stk. 1* pligt til at foretage anmeldelse til fonden. Anmeldelsespligten gælder tillige for formidlere for udenlandske arrangører. Fonden fører et register over de anmeldte arrangører og formidlere.

Nogle rejsebureauer optræder både som arrangører og som formidlere for registrerede arrangører. Rejsebureauets garantistillelse vil i disse tilfælde ikke blive berørt, hvis den registrerede arrangør, hvis rejsearrangementer, de har formidlet, ikke kan gennemføre arrangementerne.

Af *stk. 2* fremgår, at arrangører og formidlere for udenlandske arrangører kun må udbyde og sælge rejsearrangementer, hvis de er registrerede. Overtrædelse af denne bestemmelse er strafbar, jf. § 25, stk. 1, nr. 1.

Af *stk. 3, 1. pkt.*, fremgår, at det er en betingelse for registrering, at arrangøren eller formidleren for en udenlandsk arrangør over for fonden stiller en omsætningsbestemt garanti i et pengeinstitut eller i et forsikringselskab eller ved kontant deponering. Efter den gældende lov skal alle arrangører stille den samme garanti på 200.000 kr., jf. lovens § 6, stk. 3, 1. pkt. Beløbet på 200.000 kr. har ikke været ændret siden 1982.

Stk. 3, 3. pkt., svarer til den gældende lovs § 6, stk. 3, 2. pkt.

I *stk. 5* foreskrives garantiens størrelse, se dog *stk. 6*. Garantien er inddelt i 5 intervaller, der er afhængig af den enkeltes omsætning. Mindstebeløbet for registrering vil være 300.000 kr., jf. nr. 1. Erhvervs-

misteren kan efter § 23, bl.a. fastsætte regler om garantistillelsen. Heri vil der efter forhandling med brancheorganisationerne blive fastsat regler for fristen for indgivelse af revisorerklæring og for forhøjelse af garantien ved stigende omsætning. Endvidere vil blive foreskrevet, at frigivelse af garantien ved omsætningsnedgang forudsætter revisorattest.

Da flycharterrejser anses at udgøre en større risiko for fonden end andre typer rejsearrangementer, indføres som noget nyt en forhøjet garantiskala for disse rejser. Flycharterrejser er defineret i § 2, stk. 3. Da der skal være et vist volumen i flycharteromsætningen for at betinge den højere garanti, er det fastsat, at arrangørens eller formidleren for den udenlandske arrangørs omsætning hidrørende fra flycharterrejser skal udgøre mindst 50 procent af den samlede omsætning, jf. stk. 4, for at udløse den højere garanti.

Bestemmelsen i *stk. 7* erstatter sammen med § 14 den gældende lovs § 7a.

Erhvervsministeren har givet dispensation efter § 7a til enkelte almennyttige foreninger, som er anset som registreringspligtige arrangører. Dispensation er givet for garantistillelsen og bidrag til Dansk Vandrelaug og Vandreforeningen Fodslaw. Ved afgørelserne er der lagt vægt på, at foreningerne på et non-profit grundlag udøver rejsevirkosomhed som et mindre accessorium til foreningernes andre forskelligartede aktiviteter samt at de har karakter af brede folkelige foreninger.

Derimod har ingen udvekslingsforeninger eller -organisationer fået dispensation. Begrundelsen herfor har været, at foreningernes/organisationernes primære aktiviteter er rejsearrangørvirkosomhed. Desuden er der lagt vægt på, at medlemmerne typisk har en mere midlertidig tilknytning til foreningerne/organisationerne, primært med baggrund i gennemførelse af rejser. Den omstændighed, at disse organisationer ikke tilsligter økonomisk gevinst, er ud fra en samlet betragtning tillagt mindre vægt.

Den nye bestemmelse tænkes anvendt til at videreføre denne praksis.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med forståelsen af definitionen af »lejlighedsvis«, som er omtalt i bemærkningerne til § 3 og § 14, der dels giver hjemmel til fastsættelse af regler om nedsættelse, bortfald af garanti og bidrag for særlige typer arrangementer samt indeholder en ret for fonden til i særlige tilfælde at fritage for garanti/bidrag.

I *stk. 8* er det bestemt, at formidleren for en udenlandsk arrangør ikke skal stille garanti eller bidrag, såfremt den udenlandske arrangør har stillet garanti for de af formidleren solgte rejsearrangementer, der opfylder betingelserne i en af et andet EU/EØSland

godkendt ordning. Bestemmelsen er sat ind for at undgå dobbeltdekning af udenlandske arrangørers salg af rejser på det danske marked. Herved sikres, at der i rejsegarantifondloven sker anerkendelse af de i henhold til pakkerejsedirektivet andre etablerede ordninger i EU/EØS. Rejsegarantifondens forpligtelse til at yde bistand til kunder hos en formidler for en udenlandsk arrangør er ikke betinget af, at der faktisk er dækning i den udenlandske ordning.

Stk. 9 svarer til den gældende lovs § 6, stk. 5.

Den gældende lovs § 6, stk. 4, om at fondens bestyrelse efter omstændighederne kan tillade, at garanti stilles på anden måde, er ikke gentaget. Det fremgik af bemærkningerne til det daværende lovforslag, at der herved navnlig var tænkt på den af statsinstitutionen DSB udøvede rejsebureauvirksomhed. Det er nu hensigten, at der for så vidt angår kravet om garantistillelse ikke skal være forskel på privat og offentlig drevet virksomhed.

Til § 9

Terminologien i forslaget er ændret i forhold til den gældende rejsegarantifondlov, idet der ikke længere er tale om garantibidrag, men om bidrag, hvilket bedre svarer til almindelig forståelse af udtrykket, idet det ikke vedrører garanti. Beløbet skal indbetales til fonden og bidrage til opbygning af dens formue.

Bidragets størrelse opretholdes uændret til 5 kr. pr. rejsearrangement. Det er forudsat, at fonden med dette bidrag fortsat vil kunne konsolidere sig, når de øvrige ændringer, som forslaget indebærer er blevet indarbejdet. Nærmere regler om bidragspligten kan fastsættes efter § 23.

Til § 10

Fondens bestyrelse udvides fra 3 til 5 medlemmer. Gennem mange år har det været praksis, at stedfortræderne for medlemmerne fast deltog i bestyrelsesmøderne. Det er derfor fundet hensigtsmæssigt i loven at udvide bestyrelsen. En stedfortræder udpeges for formanden.

Til § 11

I stedet for den gældende lovs frist på 3 måneder er det fastsat, at bestyrelsen inden 6 måneder efter et kalenderårs udløb afgiver regnskab for det forløbne år med beretning om fondens virksomhed. Regnskabet revideres af Rigsrevisionen.

Til § 12

Denne bestemmelse svarer til den gældende lovs § 11. Fondens vedtægter og bestyrelsens forretningsorden skal godkendes af erhvervsministeren. Denne beføjelse vil i medfør af § 23, stk. 5, kunne delegeres til en styrelse.

Til § 13

Oplysningspligten over for fonden er ikke begrænset til registreringspligtige arrangører eller formidlere. Fondens kan kræve alle oplysninger, der skønnes nødvendige for at undersøge, om loven overholdes eller for nærmere at undersøge, om der i en konkret situation er risiko for, at fonden lider tab. Fondens kan og bør endvidere kræve dokumentation for de oplysninger, som den modtager. Fx. kan der være tale om, at en formidler skal kunne dokumentere, at vedkommende har indgået en formidlingskontrakt med en arrangør.

Bestemmelsen skal sammenholdes med § 23, stk. 1, hvorefter erhvervsministeren kan fastsætte regler om revisorbekræftelse af garanti og bidragspligtens omfang.

Det er tanken i medfør af bestemmelsen at fastsætte regler om, at rejsegarantifonden i særlige tilfælde kvartalsvist kan kræve indberettet en rejsearrangørs omsætning med revisorbekræftelse med henblik på at sikre, at fornøden garanti stilles.

Det følger af bestemmelsen i § 17, stk. 1, at en rejsearrangørs registrering normalt skal slettes, såfremt han ikke på forlangende meddeler de krævede oplysninger.

Overtrædelse af bestemmelsen er strafbar jf. § 25, stk. 1, nr. 2 og 3.

Til § 14

Bestemmelsen er ny og erstatter sammen med § 8, stk. 7 den nugældende lovs § 7a.

Bestemmelsen i § 7a var oprindeligt tænkt anvendt på folkelige foreninger, der undtagelsesvis måtte anses som arrangører af pakkerejser, men som ikke udøver erhvervsmæssig virksomhed med henblik på opnåelse af en økonomisk gevinst. Desuden var bestemmelsen tænkt anvendt på arrangører af arrangementer solgt i nærområdet, bl.a. hoteller og kroer. Skoler, sportsklubber og almennyttige foreninger kunne ligeledes tænkes undtaget. Disse formål varetages nu af bestemmelserne i § 8, stk. 7, og § 14.

Bestemmelserne i *stk. 1* giver fonden adgang til at fastsætte regler om at undtage rejsearrangører og formidlere for garantistillelse og bidragspligt. Bestemmelsen forudsættes anvendt, hvor risikoen for

fonden er uvæsentlig og ikke står i et rimeligt forhold til omkostningerne for arrangører/formidlere og fonden ved at kræve garantistillelse, bidrag, dokumentation mv.

Stk. 2. er tænkt som en opsamlingsbestemmelse for tilfælde, hvor man af hensyn til rimelighed og fondens administration ønsker at give en dispensation, som ikke er omfattet af *stk. 1.* Bestemmelsen kan bl.a. tænkes anvendt hvor rejserne udbydes til en begrænset kreds, hvor risikoen skønnes at være lille. Som eksempler fra hidtidig dispensationspraksis, der nu vil falde ind under *stk. 2.*, kan nu, såfremt rejserne udbydes mere end lejlighedsvist nævnes, at der er givet dispensation til International Policeassociation – Sektion Danmark samt til en sognepræst, der som et led i det sognesociale arbejde arrangerer rejsearrangementer for menighederne, herunder hørehæmmede.

Til §§ 15–18

Bestemmelserne svarer med visse redaktionelle og konsekvensmæssige ændringer til den gældende lovs §§ 12-16, dog er der i § 17 tilføjet, at slettelse af registrering kan ske, hvis garantistillelsen ikke bringes i overensstemmelse med § 8, *stk. 5* og *6*, inden af fonden fastsat frist. Det forudsættes, at slettelse normalt vil finde sted.

Til § 19

Det følger af *stk. 1.*, at hvis en arrangør eller formidler for en udenlandsk arrangør ikke rettidigt har indbetalt skyldige beløb i medfør af § 7, § 9, *stk. 2*, § 15 og § 17, så kan fonden kræve en forhøjet garantistillelse. Bestemmelsen er inspireret af lov nr. 1093 af 21. december 1994 om begrænsning af skyldneres muligheder for at deltage i offentlige udbudsforretninger og om ændring af visse andre love (Effektivisering af inddrivelsen af restancer til det offentlige). Krav om forhøjet garantistillelse er et indgribende skridt, og derfor er der af retssikkerhedsgrunde adgang til rekurs til Erhvervsministeriets Erhvervsankenævn.

Bestemmelsen tænkes anvendt imod personer som særligt groft eller gentagne gange har påført fonden tab. Dette gælder fx. en situation, hvor en rejsearrangør, der driver denne virksomhed i flere selskaber, lader et selskab gå ned for at videreføre aktiviteterne i andre selskaber.

Ifølge *stk. 2* er kravet om forhøjet garantistillelse betinget af, at der er en særlig risiko for fonden for yderligere tab ved registrering af den pågældende. Ved det konkrete skøn skal det vurderes, om der er proportionalitet i forholdet mellem den særlige risi-

ko og det forhøjede beløb. Den forhøjede garantistillelse må ikke have karakter af straf.

Ifølge *stk. 3* er det i dag kutyme i rejsebranchen, at der ved køb af et rejsearrangement ved aftalens indgåelse betales et depositum på 10% af rejsens pris, mens restbeløbet betales 30 til 40 dage inden afreisen. For visse særlige typer rejsearrangementer, fx. konferencer, er det sædvanligt, at der kræves en større del af forudbetalingen erlagt tidligere.

Bestemmelsen i *stk. 3* tænkes anvendt, hvor arrangører mv. udformer deres forretningsbetingelser, aftalevilkår eller markedsføring, således at der systematisk modtages forudbetalinger, der urimeligt afviger fra, hvad der er sædvanligt. I sådanne tilfælde vil fonden kunne kræve en garantiforhøjelse, der svarer til den øgede risiko fonden påføres.

Hensigten med bestemmelsen er at begrænse fondens risiko.

Til § 20

Bestemmelsen indleder kapitlet om lovens internationale anvendelsesområde og understreger, at registreringspligten kun omfatter her i landet etablerede arrangører og formidlere for udenlandske arrangører. Udenlandske arrangører, som fra udlandet markedsfører sig her i landet, vil skulle dokumentere, at tilstrækkelig garanti er stillet, jf. § 22.

Bestemmelsen omfatter en forpligtelse for formidlere for udenlandske arrangører til at lade sig registrere, selv om den udenlandske arrangør eventuelt er omfattet af en garantiordning i udlandet. Formidleren for den udenlandske arrangør har imidlertid efter § 8, *stk. 8*, ret til nedsættelse af garantien og bidraget, såfremt han godtgør, at den udenlandske arrangør har stillet en garanti, der opfylder betingelserne i en af et andet EU/EØS-land godkendt ordning, og at fonden kan indtræde i kundens krav ifølge denne garanti.

Til § 21

Stk. 1 fastsætter, at fonden som hovedregel ikke dækker rejsearrangementer, der er markedsført og solgt i udlandet.

Bestemmelsen har til formål at forhindre, at udenlandske arrangører tilmelder sig garantiordningen med den virkning, at også rejsearrangementer, som arrangøren sælger i udlandet bliver omfattet af rejsegarantifondens dækningspligt. Det vil i udlandet normalt være væsentligt dyrere at stille den fornødne sikkerhed, og der ville derfor uden bestemmelsen være en risiko for, at udenlandske selskaber med svag økonomi ville kunne misbruge det danske system som »garantily«.

Fonden vil kun have ringe mulighed for at kontrollere omfanget af en arrangørs salg af rejsearrangementer i udlandet.

Det er fundet rigtigst, at rejsearrangementer til Danmark, der sælges i udlandet, skal dækkes af de udenlandske garantiordninger. For at modvirke omgåelse gælder dette, selv om rejsearrangøren formelt er etableret her i landet. Begrundelsen herfor er, at det ellers ville være muligt for en sådan udenlandsk rejsearrangør at overføre risiko til den danske fond.

Rejsearrangementer som udgår fra Danmark, og som indeholder et væsentligt transportelement dækkes dog af fonden, når de er solgt af en registreringspligtig arrangør eller formidler for en udenlandsk arrangør. Dette sker af hensyn til forbrugerne i grænseregionerne i nabolandene, hvis deltagelse i rejser, der udgår her fra landet, og som er solgt af dansk etablerede arrangører og formidlere ikke bør besværliggøres.

Bestemmelsen i *stk. 1* har til følge, at dansk etablerede virksomheder, der markedsfører sig på udenlandske markeder enten selv må stille garanti eller må tilslutte sig en af de ordninger, der gælder de pågældende steder og således konkurrere på samme vilkår, som gælder for de udenlandske arrangører.

Der er i *stk. 2*, opregnet en række kriterier for hvornår en rejse betragtes som markedsført og solgt i udlandet. Det gælder således, hvis der i udlandet er fremsat særligt tilbud over for kunden eller er foretaget reklamering forud for indgåelsen af aftalen om arrangementet, og kunden i udlandet har foretaget de handlinger, der fra kundens side er nødvendige for aftalens indgåelse. Fonden dækker heller ikke, såfremt arrangøren eller en formidler for denne har modtaget kundens bestilling i udlandet.

Formuleringen af bestemmelsen i *stk. 2* er inspireret af lovvalgskonventionen, Konvention 1980-06-19 om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser (80/934/EØF), artikel 5, 2. pkt., om visse forbrugeraftaler.

Endelig skal nævnes, at begrebet »i udlandet« ikke dækker rejsearrangementer, der er markedsført, udbudt og solgt af danske (syddanske) arrangører direkte eller gennem en formidler i Grønland eller på Færøerne. Rejsearrangører hjemmehørende i Grønland eller på Færøerne vil blive omfattet af loven, hvis loven sættes i kraft i Grønland og på Færøerne, jf. § 27, stk. 2.

Til § 22

Pakkerejsedirektivets artikel 7 foreskriver, at »Den rejsearrangør og/eller formidler, der er part i kontrakten, skal godtgøre, at han stiller tilstrækkelig

garanti til i tilfælde af insolvens eller konkurs at sikre tilbagebetaling af erlagte beløb og hjemtransport af forbrugeren.«

Det er derfor i *stk. 1* bestemt, at enhver her i landet etableret arrangør eller formidler for en udenlandsk arrangør, der indenfor EØS-området udbyder pakkerejser, som ikke er dækket af fonden i henhold til § 21 samt enhver, der fra udlandet markedsfører rejsearrangementer her i landet, skal stille tilstrækkelig garanti.

Bestemmelsen i *stk. 2* omfatter tilfælde, hvor der fra udlandet markedsføres pakkerejser her i landet, uden at dette sker gennem en registreringspligtig formidler. Bestemmelsen omfatter alene pakkerejser, der er omfattet af direktivet.

Efter *stk. 3* kan fonden kræve dokumentation om garanti, i det omfang den bliver bekendt med, at i udlandet etablerede arrangører og formidlere markedsfører rejsearrangementer her i landet. Krav om dokumentation vil ligeledes kunne fremsættes af de udenlandske myndigheder, der fører kontrol med overholdelse af reglerne om pakkerejser i de øvrige medlemslande.

Til § 23

Efter bestemmelsen i *stk. 1* kan erhvervsministeren fastsætte nærmere regler til gennemførelse af loven. Det er bl.a. tanken at fastsætte forskrifter om, at fonden kan kræve revisorbekræftelse i forbindelse med frigivelse af garanti i tilfælde af omsætningsnedgang.

I *stk. 2* er fastsat, at ministeren efter indstilling fra fonden desuden kan forhøje kravet om garanti eller bidragets størrelse, hvis udviklingen i fondens formue tilsiger det.

Ved at der skal foreligge en indstilling fra fonden er initiativforpligtelsen lagt hos fondens bestyrelse, som dermed har ansvaret for, at fonden er økonomisk sund og dækker den realistiske risiko.

Erhvervsministeren forventes kun at anvende denne bemyndigelse, såfremt fondens formue udvikler sig således, at der opstår risiko for, at den ikke uden at optage lån vil kunne modstå en konkurs svarende til det hidtil største enkelttab.

Den hidtidige bestemmelse i lovens § 7, stk. 1, 2. pkt. om forhøjelse af bidraget har forudsat, at fondens midler har været utilstrækkelige til at dække fondens forpligtelser over for rejsekunder, og erhvervsministeren med tilslutning fra Folketingets Finansudvalg har måttet stille garanti for lån optaget af fonden.

Med den foreslåede bestemmelse vil en uheldig udvikling i fondens formue kunne imødegås på forhånd.

Da fonden på nuværende tidspunkt ikke kan dække en konkurs blandt de største i branchen, og da loven også skal kunne klare en uforudsigelig udvikling, er den gældende lovs § 7, stk. 1, 2. pkt., 1. led opretholdt i *stk. 3*.

Bestemmelsen i *stk. 4* giver erhvervsministeren adgang til fra arrangører eller formidlere, at indhente de oplysninger, der skønnes nødvendige til brug for at træffe afgørelse efter *stk. 2* og *3*.

Ifølge *stk. 6* kan erhvervsministeren delegere de beføjelser, der efter loven påhviler ministeren, til en styrelse under ministeriet.

Til § 24

Denne bestemmelse fastsætter, at afgørelser, der træffes af fonden vedrørende registrering og garantistillelse kan indbringes for Erhvervsministeriets Erhvervsankenævn, jf. lov nr. 858 af 23. december 1987.

Til § 25

Bestemmelsen i § 25 svarer til den gældende lovs § 16.

Bestemmelsen er ikke til hinder for, at der nedlægges fogedforbud, såfremt retsplejelovens bestemmelser er opfyldt.

Til § 26

Loven træder i kraft den 1. juli 1997.

Bestemmelsen i *stk. 2* indebærer, at registrerede arrangører og formidlere har en periode på 3 måneder til at stille den forhøjede garanti, som bestemmelserne i § 8, stk. 5 og 6 indeholder krav om.

Overgangsreglen i *stk. 5* omfatter de i bemærkningerne til § 8, stk. 7, nævnte almennyttige foreninger.

Til § 27

Efter lov nr. 858 af 23. december 1987 om Industriministeriets Erhvervsankenævn kan ankenævnet behandle klager over »administrative afgørelser« i det omfang, det fastsættes ved lov eller i henhold til lov.

Da rejsegarantifonden ikke er en myndighed, er det af ordensmæssige hensyn fundet rigtigst udtrykkeligt i ankenævnets lov at indsætte en bestemmelse om ankenævnets kompetence i relation til rejsegarantifonden.

F. t. I. om en rejsegarantifond

Skriftlig fremsættelse (11. december 1996)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Hermed har jeg den ære for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om en rejsegarantifond.
(Lovforslag nr. L 115).

I forbindelse med gennemførelsen i dansk ret af Rådets direktiv om pakkerejser, viste der sig at være behov for en mere omfattende revision af rejsegarantifondloven. For at overholde direktivets implementeringsfrist gennemførtes i 1993 – samtidig med at direktivet gennemførtes ved pakkerejseloven – en foreløbig ændring af rejsegarantifondloven, således at definitionerne af en pakkerejse i de to love stemte overens. Af bemærkningerne til ændringsforslaget til rejsegarantifondsloven fremgår, at der skulle nedsættes et udvalg med henblik på en mere gennemgribende revision.

Formålet med udvalgsarbejdet var oprindeligt at tilpasse lovens anvendelsesområde til pakkerejsedirektivets. Under udvalgsarbejdet viste der sig imidlertid behov for at se på fondens finansielle situation, da udbetalingerne fra fonden pludselig begyndte at overstige indtægterne.

Uden at nå til enighed afsluttede udvalget sit arbejde sidste efterår. Flertalsforslaget sendtes herefter i høring. Uenigheden i rejsebranchen om forslaget indhold var imidlertid så stor, at der måtte udarbejdes et helt nyt forslag.

Dette var i høring over sommeren. I høringsvarene var der udbredt utilfredshed med, at lovforslaget indebar en forhøjelse af bidraget fra 5 til 10 kr. for at sikre fondens indtægter. Ligeledes var dele af branchen kritiske over for, at der ikke var loft over de enkelte rejsearrangørers indbetaling af bidrag til rejsegarantifonden. Derimod var der enighed om fondens territoriale anvendelsesområde, ligesom der var tilfredshed med de nye tiltag til at undgå konkursrytters udnyttelse af fonden.

Efterårets nye konkurser i branchen har sat fokus på mulighederne for at udnytte fonden samt på fondens økonomi.

Fondens formue forventes efter de sidste konkurser at blive næsten halveret. Det er derfor af afgørende betydning, at en ny lov imødegår mulighederne for dræn i fonden, som følge af useriøs rejsearrangørvirksomhed.

Det er endvidere et mål med loven at konsolidere rejsegarantifonden, som siden dens etablering i 1979 har virket efter hensigten og givet kunderne stor tryghed. Det har vist sig at være en ordning med en minimal administration, og fordi det er en tvungen ordning, har den været billig.

Der er ved lovforslaget indført en række regler, der skal sikre større kontrol med de usolide og useriøse i branchen.

Som værn herimod giver lovforslaget fonden adgang til at kræve oplysninger og dokumentation for at loven overholdes, til at kræve forhøjet garantistillelse ved usædvanligt tidlige forudbetalinger samt over for konkursryttere. Der indføres desuden en ny ansvarsregel i forbindelse med videresalg af rejsearrangementer, som skal medvirke til, at rejsebranchen i højere grad sikrer sig deres samarbejdspartners økonomiske soliditet.

For at modvirke tab for fonden, erstattes den faste garantismåling på 200.000 kr. med en graderet garantistillelse, der er afhængig af omsætningen. Pga. den større risiko for fonden er garantistillelsen ved flycharterrejser endvidere betydeligt højere end for andre rejser. For begge typer rejsearrangører kræves som minimum 300.000 kr. i garanti for at starte virksomhed. Den normale garantiskala går herefter op til krav om en garanti på 2,5 mio. kr. for en omsætning på over 250 mio. kr., mens skalaen for flycharterrejser ender med en garanti på 30 mio. kr. for en omsætning på over 500 mio. kr. Den forhøjede garanti skal stilles senest 3 måneder efter lovens ikrafttræden.

Bidraget fastholdes på 5 kr. pr. rejsearrangement. Fonden forudsættes hermed fortsat at kunne konsolidere sig, når de øvrige ændringer har fået effekt.

For at undgå, at særlige typer af rejsevirk-somhed, som alene påfører fonden begrænset risiko, ikke rammes unødigt hårdt af de nye garantikrav, indføres endvidere en adgang for fonden til at nedsætte garanti og bidrag for visse arrangementer. Samtidig opretholdes adgangen til at søge om dispensation for almen-nyttige foreninger m.v., der udbyder rejser, som et accessorisk led i deres virksomhed. Dispensationen kommer dog kun til at omfatte fritagelsen for at stille garanti, men ikke for at betale bidrag. En overgangsregel sikrer de få almennyttige foreninger, der hidtil har haft dispensation. Det er til gengæld ikke hensigten at udvide den hidtidige dispensationspraksis.

Fondens bestyrelse får efter forslaget en initiativforpligtelse til at indstille til ministeren om garanti og bidrag skal forhøjes. Dermed bliver bestyrelsen ansvarlig for, om fonden er

økonomisk sund. Nedsættelse af garanti og bi-drag skal fortsat ske ved lovændring.

Erhvervsministeren kan med tilslutning fra Folketingets Finansudvalg stille sikkerhed for lån optaget af fonden. Betingelserne for en statslig garanti vil blive fastsat, så statsgaranti-en ikke får karakter af statsstøtte.

Af hensyn til det indre markedes funktion er der givet adgang for udenlandske arrangører, som fra udlandet markedsfører pakkerejser, som er omfattet af direktivet her i landet, til at benytte sig af andre i EU/EØS etablerede ordninger.

Endelig kan som noget nyt, fondens afgørelser vedrørende garantistillelse m.v. indbringes for Erhvervsministeriets Erhvervsankenævn. Der er tale om afgørelser, som kan have stor betydning for den pågældende arrangør eller formidler. Der er derfor behov for en hurtig afklaring af, om fondens afgørelser er korrekte.

Idet jeg iøvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, skal jeg anbefale forslaget til det Høje Tings velvillige behandling.